

Afkrift.

Bilag C. III.

Kjøbenhavns Magistrat.

Kjøbenhavn, den 6te Marts 1885.

Med hertil at oversende nogle Exemplarer af den Betænkning, der er afgiven af det i Landsstinget nedsatte Udvalg angaaende Forslaget til en Lov om en Omordning af Hesteskatten i Kjøbenhavn, har Indenrigsministeriet i behagelig Skrivelse af 23de Februar d. A. udbedt sig Magistratens Tilringer over samme meddelte.

I denne Anledning skal jeg, efter at Sagen har været behandlet i den samlede Magistrat, ikke undlade at bemærke Følgende:

Spørgsmaalet om et forøget Tilskud fra Kommunen til den kongelige Fødsels- og Pleiestiftelse blev første Gang reist i 1877. Det ansaaes da nødvendigt for i Fremtiden at tilvejebringe Balance i bemeldte Stiftelses Regnskab, navnlig paa Grund af en forestaaende Udvidelse, at Stiftelsens Indtægter forøgedes med et Beløb af 12,000 Kr. aarlig, hvilket Beløb Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet foreslog Kommunen helt at udrede, medens Stiftelsens Direktion havde forment, at Beløbet burde deles mellem Staten og Kommunen. I sin i denne Anledning afgivne Erklæring, der findes aftrykt i Rigsdagstidenden for 1876—77 Tillæg B. Side 282—91, erkjendte Direktionen, at der egentlig ikke kunde stilles Krav til Kommunen for Fødselsstiftelsens Vedkommende, og at Kommunen maatte siges fuldt ud at fyldestgjøre de Fordringer, der kunde stilles til den med Hensyn til Pleiestiftelsen, ogsaa naar denne forbedredes som den Gang foreslaaet. Naar Direktionen derfor ikke desto mindre foreslog, at Kommunen skulde opfordres til at yde et hyderligere Tilskud, støttedes dette alene paa, at Kommunen efter Dronning Juliane Maries Gavebrev og det egl. Reskript af 23de Marts 1787 nød et særligt Gode i Sammenligning med det øvrige Land, for saa vidt der var hjemlet Afgang for 10 særdeles fattige og skikkelige Borgere af Kjøbenhavn til uden nogen Slags Betaling og adskilte fra de andre Fødende at pleies i Fødselsstiftelsen.

Skjøndt det maatte erkjendes, at dette var en fundamental Bestemmelse, til hvis Gjennemførelse Enkedronningen ved sin betydelige Gave maatte antages at have skænket de fornødne Fonds, mente Direktionen dog, at det maaste kunde ventes, at Kommunen vilde være villig til at yde et Bidrag til Stiftelsen for det Gode, der derved opnaaedes for dens Indvaanere. Medens Magistraten ikke kunde tiltræde Ministeriets Forslag, mente den efter Omstændighederne at burde anbefale Borgerrepræsentationen at gaa ind paa det af Direktionen Fremsatte, men denne Indstilling blev forkastet, efter at det af Borgerrepræsentationen i Sagen nedsatte Udvalg i en udførlig Erklæring havde paavist det Uberettigede i den til Kommunen stillede Fordring. Af denne Erklæring tillader jeg mig at vedlægge et Aftryk.

Sagen hvilede derefter til 1882, da Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet atter optog Forhandlingen om et hyderligere Tilskud fra Kommunen, idet det samtidigt oplyste, at det aarlige Understød, der skulde dækkes, nu androg 14,000 Kr. Allerede forinden havde Kommunalbestyrelsen imidlertid i en anden Anledning havt sin Opmærksomhed henvendt paa dette Spørgsmaal. Som det vil erindres, havde nemlig den Omstændighed, at man havde naaet den højeste Grændse for den